Zimonyi Zita

A légy visszaszól

Fejezet a Vigasztalódás című filozofikus kisregényből

Nagyhatalmú Gerzson gazda a tavaszi simogató és verőfényben kiült téli álmukból nyújtózkodó növényein legeltetni a szemét egy átmelegedett fal tövébe.

Moccanásainak ritmusára a kék, zöld, fekete hárfákon hangoló légyzenekar azonmód rázendített.

A gazda mintha nem örült volna saját karmesteri erejének, ingatni kezdte a fejét – hátha ezzel az égtájak vonósnégyesét dirigálhatja inkább –, és elűzi a förtelmes dalárdát.

Mivel nem tudta rávenni a legyeket, hogy önként odébbálljanak, illetve szálljanak, elégedetlensége – sodró erejű dühvé, majd indulatból indulássá alakult, hogy mielőbb felderítsen, és felkapjon egy légycsapót.

– Nesze nektek, szemérmetlen fenebogarak! Még mit nem, itt sütkérezni az én házam falán?! – hullottak a vezényszavak záporában a légytetemek, az egyszemélyű ítéletosztás és végrehajtás közepette.

– Hogyhogy a te házad falán?! – duruzsolt fel váratlanul az egyik fura röpködő. – Ez a fal az ég alatt áll, miképpen minden más, tehát nem a tiéd, csak annyira, amennyire az enyém is.

– Szemtelen piaci légy! Még hogy az én házam a tiéd is?! – kapta fel, avagy el ámulathulltából a gazda a fejét, nehogy elveszítse.

– Az bizony – döngte a kétszárnyú –, miképpen a föld és a víz.

– Nézzenek oda, köhög a légy! – hadonászott csapójával bőszen Gerzson gazda. – Csakhogy koma, a földet, a vizet nem készítette senki, van, volt, lesz, a házat meg én építettem: az enyém, és kész! Kotródj, mert leütlek, mint egy legyet!

– Nem az a lényeg, ki mit hozott létre – zúgott bele a gazda hallószervébe a légy –, hanem, hogy hol és miből vitte végbe. Márpedig minden, ami itt látható: a hely is, meg, ami rajta van, az is a magasságé, senki másé!

– Soha, koma! – tombolt Nagyhatalmú. A ház téglából készült, azt meg az ember csinálta!

– Soha, gazda! – dünnyögte a légy.

Az ember nem csinál, hanem talál valamit, ami már előtte is létezett… Abból kitalál, feltalál... Így hozza létre azt, ami a megjelenése óta létezik.

– Igen, igen, leginkább pedig az én földemen! – zümmögte a légy.

– Még hogy a tiéden, te átkozott, pimasz dög?! Hogy merészeled ezt zümmögni?! Jól jegyezd meg, mielőtt agyoncsaplak, pontosabban fejen, te agyatlan, hogy a föld, a víz mindenkié!

– Bekaptad légy helyett a horgot, úgy biza, gazda! – villogott a kétszárnyú. – Erről dudorászok én is, épp erről!

Ami az ég alatt leledzik, az egyöntetűen a növényeké, az állatoké és az embereké! A természet nem ismeri a magántulajdont.

– Dehogynem, koma! – ütött két legyet egy csapásra Nagyhatalmú. – Minden állat kijelöli a vadászterületét, fészket, vackot készít, úgyhogy vesztettél, véged!

– Szemellenzős vagy, gazda! Ez csak a látszat – keringőzött zengve a kétszárnyú. – Ha megszólal az ég, minden elnémul, és kiderül, hogy ami van: senkié, s épp ezért mindenkié!

– Nem érdekel ez a „se füle se farka bölcselkedés", koma, főként, ha te vagy a szószólója. Ütött az órád, kiterítelek. Itt a Földön ez a törvény érvényes:

Ami az enyém, az az enyém, ami a tied, az is az enyém!

Vagyis: Ami eredetileg is az emberé, az természetéből adódóan az övé, ami az állatoké, növényeké, az is az emberé! Úgyhogy, mindenség szégyene, te szennyes porhüvely, döglégy, végzek veled!

– Ugyan miért, gazda? A légy a légynek sem árt, míg az embernek csak az ember árt! Te, gazda felfalsz mindent, legyen az vízben, földben, levegőben. Nagybelű vagy, éhenkórász, bélpoklos, torkos. Egyfolytában azon agyalsz, hogy miként tudnál más népeknek ártani, saját fajtád szaporodásához minél nagyobb területet szerezni.

– Annyi, mint a légy – hallottad már ezt, koma, s tudod, mit jelent? No, ha nem, rögvest elvégzek rajtad egy lapítással egybekötött tudattágítást, s bizton állítom, nem lesz többé gondod semmiféle utódlásra!

Ám a fenyegetés a légy fürgeségének köszönhetően csak falra hányt ütés maradt.

– Ha már itt tartunk, te meg tudhatnád, gazda:

Minél kisebb a biztonság a megmaradásban, annál nagyobb a biztonság a szaporodásban.

Minden élőlény sokasodni akar. Ez a legfőbb dolga – elődök és utódok között –, ezért kergeti, követi minden és mindenki a másikat. Miért bűnöm nekem az, ami neked erényed, gazda?

– Megáll az ész, meg a kéz – kapkodott levegő helyett legyek után Nagyhatalmú. – Hogy merészelsz magadhoz hasonlítani, te potrohos? Hogy merészeled a piszkos szádra venni a fényes szavakat, te alávaló tolvaj, aki az élőlények véréből szívott bölcsességekkel döngeted a melled? Zsongj inkább a förtelmes fertőzésekről, betegségekről, amiket te szórsz szét, meg az undok lárváidról, amelyek szennyben és fertőben tolakodnak a világra!

– Igen, abban a mérhetetlen szemétben, amit a tieid hagynak maguk után!

– Koma, elég, és ne légy, mert nincs szükség rád!

– Rád se, gazda, a Föld épp úgy föld marad az ég alatt nélküled, mint nélkülem. Amíg te, élőlények koronás leigázója, létezel, addig ránk is szükség lesz, hogy csípéseinken át emlékezzél:

A teremtményeknek rendeltetett hely nem egyedül az emberé!

– Benned, koma, és minden egyededben – zúgolódott égzengésként Gerzson gazda – ocsmány bűnök elevenednek, csúf alakod megjelenítője a legsötétebb gaztetteknek, ismét mondom, elég, és ne légy, nem kell, hogy a szépség mellett éktelenkedjél!

– Nem hát, csakhogy egy percre se feledd, gazda: ez itt a kétpólusú föld, és nem az ég! Aztán meg miből gondolod, hogy te szép vagy? Látnád csak magad az én szememmel, te szárny nélkül röghöz kötött, lomha, szőrös fejű, csupasz testű óriás, akinek potrohán négy ormótlan végtag kalimpál!

– Ez nem lehet! – hüledezett Nagyhatalmú Gerzson gazda a tavaszi simogató és verőfényben, képzeletét okolva a hihetetlen históriáért, s mint akit puskából, illetve vállról indítható rakétavetőből lőttek ki, elindult befelé méregért.

– Lám, lám, ha nincs érve a gazdának, jöhet a rovarirtó! – emelkedett fel a kék, zöld, fekete hárfákon hangoló légyzenekarból egyedüliként megmaradt fura röpködő, mint aki tudja, mitől döglik a légy.